Annus XII - Vol. XII 2 Augusti 1920 Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

MOTU PROPRIO

DE SACRIS SOLEMNIBUS ANNI QUINQUAGESIMI EX QUO S. IOSEPH B. M. V. SPONSUS ECCLESIAE CATHOLICAE PATRONUS RENUNTIATUS EST.

BENEDICTUS PP. XV

Bonum sane et salutare fuit nomini christiano quod Decessor Noster immortalis memoriae Pius IX castissimum Virginis Deiparae Sponsum eundemque Verbi Incarnati Nutricium Ioseph Ecclesiae Catholicae Patronum declaravit; quae res quoniam decembri proximo quinquaginta erunt anni cum auspicato evenerit, vehementer utile futurum ducimus si ea toto orbe terrarum solemni commemoratione celebretur.

Respicientibus quidem hoc spatium praeteriti temporis, obversatur Nobis ante oculos continuatio quaedam seriesque pie institutorum, quae cultum sanctissimi Patriarchae apud Christi fideles sensim usque adhuc crevisse indicent: verum, intuentibus rerum acerbitates quibus hodie humanum genus conflictatur, hanc ipsam pietatem multo studiosius foveri in populis, multoque latius propagari apparet oportere. — Etenim post tam gravem belli contentionem, quid ad communem ordinis tranquillitatem restituendam deesset, ostendimus nuper encyclicis illis litteris *de pacis reconciliatione christiana*, in quibus civiles potissimum tum populorum tum hominum inter ipsos rationes consideravimus. Nunc autem altera est perturbationis causa at-

tendenda eaque longe maior, utpote quae in venis atque visceribus humanae societatis insideat. Scilicet eo tempore calamitas belli gentes occupavit, cum penitus eas *naturalismus* infecerat maxima illa saeculi lues, quae, ubi invaluit, caelestium bonorum desiderium debilitat, flammam divinae caritatis opprimit, hominem sananti et elevanti Christi gratiae subtrahit, eumque, fidei lumine denique orbatum et solis naturae infirmis corruptisque viribus instructum, effrenatis animi cupiditatibus permittit. Conversa igitur unice studia ad res caducas nimis multi mortales cum haberent, cumque proletarios inter et locupletes infensissimae aemulationes et simultates intercederent, mutuas classium inimicitias adauxit acrioresque reddidit belli diuturnitas et magnitudo, ideo praesertim quod hinc intolerandam multitudini annonae caritatem, illinc subitam fortunarum affluentiam perpaucis attulit.

Accedit eo in cumulum, ut coniugalis fidei sanctitas patriaeque potestatis verecundia non parum detrimenti apud plurimos bello ceperint, propterea quod et alterius coniugis longinquitas officiorum vincula in altero relaxaret, et custodis absentia temeritatem maxime puellarum ad indulgendum sibi licentius impelleret. — Itaque dolendum est multo esse magis, quam antea, corruptos depravatosque mores, eâque re ipsam *causam socialem* quae dicitur, ingravescere in dies adeo ut extrema iam sint malorum extimescenda. Est enim flagitiosissimi cuiusque votis atque exspectationi maturus ortus cuiusdam universalis reipublicae, quae perfecta hominum aequalitate et bonorum communione, tamquam principiis innitatur, et in qua nec ulla sint nationum discrimina, nec patris in filios, nec publicae potestatis in cives, nec Dei agnoscatur in homines consociatos auctoritas. Haec si deducantur in usum, miros terrores sequi necesse est; et eos nunc quidem non exigua Europae pars experitur ac sentit. Atqui condicionem eiusmodi ceteris etiam populis quaeri videmus, concitatisque paucorum furore et audacia plebibus, magnas hic illic turbas subinde exsistere.

Equidem hoc rerum cursu Nos in primis solliciti, Ecclesiae fi-

lios sui commonefacere officii ex occasione haud praetermisimus, ut datis proxime ad Episcopum Bergomatium litteris, itemque ad Venetae regionis Episcopos. Iam eandem ob causam ut nostros homines, quotquot ubique sunt, qui manu et labore victum sibi comparant, in officio retineamus, eosque a contagione socialismi, quo nihil christianae sapientiae est inimicius, intactos conservemus, eisdem praesertim Sanctum Ioseph perstudiose proponimus, quem peculiarem et vitae ducem observent et patronum colant.

Is enim simili, atque ipsi, vitae genere aetatem exegit: cuius ratione rei Christus Deus, cum esset aeterni Patris unigenitus, *fabri Filius* appellari voluit. At eam loci fortunaeque humilitatem quantis quamque excellentibus ornavit virtutibus; nimirum iis quibus elucere decebat eum, qui vir esset Mariae Immaculatae, quique Iesu Domini Pater putaretur. — Quare, Ioseph magistro, discant omnes praesentia, quae fluunt, sub lumine spectare futurorum, quae permanent; et humanae incommoda condicionis spe consolantes caelestium bonorum, ad ea, divinae voluntati obsequendo, id est, sobrie et iuste et pie vivendo, contendant. Quod autem proprie ad operarios attinet, placet ea referre quae Decessor Noster fel. rec. Leo XIII simili in causa edixit; sunt enim eiusmodi ut nihil aptius dici posse videatur: « Harum cogitatione rerum debent erigere animos et aequa sen- « tire egeni et quotquot manuum mercede vitam tolerant: qui- « bus si emergere ex egestate et meliorem statum acquirere con- « cessum est non repugnante iustitia, ordinem tamen providen- « tia Dei constitutum subvertere, non ratio, non iustitia permit- « tit. Immo vero ad vim descendere, et quicquam in hoc genere « aggredi per seditionem et turbas, stultum consilium est, mala « illa ipsa efficiens plerumque graviora, quorum leniendorum « causa suscipitur. Non igitur seditiosorum hominum promissis « confidant inopes, si sapiunt, sed exemplo patrocinioque beati « Iosephi, itemque materna Ecclesiae caritate, quae scilicet de « illorum statu curam gerit quotidie maiorem ». [1]

[1] Epist. Encycl. *Quamquam pluries.*

Crescente autem nostrorum religione erga Sanctum Ioseph, simul proclive factu est, ut eorum religio in Sacram Familiam Nazarethanam, cuius augustum Caput is fuit, capiat incrementum: alterum enim ex altero sua sponte efflorescit. Namque ab Ioseph ad Mariam recta deducimur, per Mariam autem ad omnis sanctitatis fontem, Iesum, qui domesticas virtutes suo ipsius in Ioseph et in Mariam obsequio consecravit. Ad haec vero tanta virtutum specimina omnino se christianae familiae renovent cupimus atque conforment. Ita, quoniam familiae fundamento communitas humani generis constituta est, cum societati domesticae plus firmitatis accesserit, eius nimirum munitâ sanctius et castimonia et concordia et fide, eo ipso novum quoddam robur et novus quasi sanguis per omnia societatis humanae membra diffundetur, influente usque quaque virtute Christi; nec solum privatorum morum sequetur emendatio, sed etiam communis vitae civilisque disciplinae.

Nos igitur eius plurimum confisi patrocinio, cuius vigilantiae providentiaeque Deus Unigenam suum Incarnatum Virginemque Deiparam commendatos voluit, omnibus Catholici orbis Episcopis auctores sumus, ut tam necessario rei christianae tempore fideles ad opem S. Ioseph eo vel studiosius implorandam cohortentur. Cum autem plures haec Apostolica Sedes modos probaverit sanctum Patriarcham venerandi, in primis quarta quaque feria et continenter per mensem proprium, eos omnes volumus in una quaque dioecesi, instante, sacrorum Antistite, quoad possit, frequentari. Sed praecipue, quoniam praesentissimus morientium adiutor merito habetur, cui Iesus ipse cum Maria morienti adfuerint, Venerabilium Fratrum erit illa piorum sodalitia, quae Ioseph pro decedentibus exorando condita sunt, ut *a Bona Morte*, ut *a Transitu S. Ioseph*, ut *pro Agonizantibus*, omni auctoritatis suae suffragio et favore prosequi.

Ad memoriam vero celebrandam pontificalis Decreti, quod supra memoratum est, praecipimus et mandamus, ut intra annum a die VIII mensis Decembris proximi, toto orbe catholico, in honorem S. Ioseph B. M. V. Sponsi, Ecclesiae Catholicae Pa-

troni, quo et tempore et modo cuique Episcopo videbitur, solemnis supplicatio fiat; cui quotquot interfuerint, eis singulis plenariam peccatorum veniam, usitatis condicionibus, lucrari licebit.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXV mensis Iulii, in festo S. Iacobi Apostoli, anno MCMXX, Pontificatus Nostri sexto.

BENEDICTUS PP. XV

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

BRACARENSIS

REVISIO ET APPROBATIO NOVI BREVIARII

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Sedis huius Apostolicae, ut quae Iuris Liturgici suprema Moderatrix est, solemnis semper cura fuit, ut Ecclesiae Catholicae sacri Ritus in sua ubique integritate persisterent, aut, sicubi forte ab ea declinassent, ad pristinam puritatem revocarentur.[1] Quae res necessario ex ipso consequitur Pastorali Officio, quod Romanae Cathedrae commissum est, sedulo invigilandi, « ut debita cum veneratione externus cultus erga « Deum exerceatur, ut sacra quae peraguntur mysteria augustiora fiant « cedantque in magnam Christifidelium aedificationem, eorum in Deum « pietatem excitando et devotionis affectum ».[2]

Pervigilhaec cura tum vel maxime elucet, cum sacri ritus alii ab aliis differunt; nam horum varietas, si legitima sit, haud parum confert ad divini cultus splendorem amplificandum. Neque huiusmodi diversitas cumfidei unitate non congruit, quin revelata divinitus dogmata

[1] *Tridentina Synodus*, Sess. XXII, *de Missae Sacrif.*, cap. 5, et sess. VII, *de Sacram. in genere*, Can. 12.

[2] *Instr. S. C. de Prop. Fide*, die 3 iul. 1830.

multo vividius exprimit planiusque declarat: « Fidei enim unitas cum « legitimorum Rituum varietate optime consistit, ex quibus immo maior « in Ecclesiam splendor et maiestas mirifice redundat ».[1] Hinc effatum illud S. Leonis noni: « Nihil obsunt saluti credentium diversae pro loco « et tempore consuetudines, quando una fides, per dilectionem operans « bona quae potest, uni Deo commendat omnes ».[2]

Etenim mirabili quadam consonantia e variis Liturgiis, adversus haereses, fides eruitur de fere singulis Ecclesiae Catholicae dogmatibus: unde factum est, ut theologi in Liturgiis uberrimum fontem theologicum agnoverint, ex quo Ecclesiae doctrina nobis abunde manifestatur. Huc etiam faciunt illa Decessoris Nostri, Leonis XIII, verissima dicta:[3] « Augusta, qua varia Rituum genera nobilitantur, antiquitas et prae- « claro est ornamento Ecclesiae omni, et fidei catholicae unitatem affirmat. « Quapropter vera Christi Ecclesia, sicut magnopere studet ea custo- « dire inviolata, quae, utpote divina, immutabilia accepit; ita in usur- « pandis eorumdem formis nonnumquam concedit novi aliquid vel « indulget in iis praesertim, quae cum venerabili antiquitate conveniat. « Hoc etiam modo et eius vitae numquam senescentis proditur vis, et « ipsa magnificentius Christi Sponsa excellit, quam Sanctorum Patrum « sapientia velut adumbratam in effato agnovit Davidico: *Astitit Regina « a dextris tuis in vestitu deaurato, circumdata varietate... in fimbriis « aureis, circumamicta varietatibus* ».[4]

Quae omnia quidem perpendentes, Romani Pontifices non solum non reprobarunt unquam sacros Ritus, qui ob eorum antiquitatem veneratione digni essent, quamdiu cum unitate fidei obsequium retinerent Apostolicae Sedi debitum; verum etiam eosdem semper voluerunt reverenter conservatos et fideliter in usum deductos in iis omnibus, quae non adversarentur novo ac legitimo alicui temperamento, ab eadem Apostolica Cathedra forte inducto, cui nempe, tamquam supremae Magistrae, Ritus omnes parere debent.

Haec cum ita sint, gratum omnino acceptumque Nobis est alacre illud studium, dignissimumque laude, quo motum videmus Venerabilem Fratrem Nostrum, Emmanuelem Vieira de Mattos, hodiernum Archiepiscopum Bracarensem, qui, votis obsecundas suorum Antecessorum et Cleri pariter praesentis, cui adeo cordi est antiquus et praecipua reverentia dignus Ritus Bracarensis, nullis nec curis nec laboribus peper-

[1] Pius PP. IX, Litt. Apost. *Romani Pontifices*, die 6 iunii 1862.

[2] *Epist. ad Michaëlem, Patriarch. Constantinopol.*

[3] Litt. Apost. *Orientalium dignitas Ecclesiarum*, die 30 nov. 1894.

[4] *Ps. XLIV*, 10, 14-15.

cit, ut huius Ritus libri liturgici iterum typis ederentur; ita tamen, ut, retenta nativa forma, non solum non offenderent generales Liturgiae Catholicae leges, singulis in Ritibus servandas, verum etiam iisdem legibus omnino conformarentur, uti pie in Ritu Bracarensi ac perpetuo in usu fuit.

Ritus hic peculiaris, quo Ecclesia Bracarensis a remota gaudet antiquitate, inter praecipuos recensendus est gloriae titulos, quibus iure gloriatur Lussitaniae populus, tam egregie quidem de Ecclesia Catholica meritus, ut a Pontificibus Romanis fidelissimus sit appellatus. Quod gloriosum nomen Lusitani sibi promeruerunt, non solum ob singularem eorum pietatem ac devotionem in Sedem hanc Apostolicam, verum etiam ob eximia, quam semper posuerunt operam, in propagando late per orbem nomine et cultu christiano. Hinc etiam, veluti iustum fidei praemium, ius illud Patronatus Romana Sedes Portugalliae contulit in ecclesias, ubi tot inclyti Lusitaniae filii et sudores apostolicos et ipsum sanguinem profuderunt;[1] quo quidem iure, ad haec usque tempora, multis adhuc locis Religio dilatari pergit ac foveri, templa supellectili sacra ornari, piis quibusque operibus atque institutis subsidia suppeditari, una cum sacerdotibus in hoc saluberrimum ministerium incumbentibus.

Est igitur res Deo profecto acceptissima Nostroque simul paterno animo valde iucunda instituta haec, sub auctoritate Sedis Apostolicae, Ritus Bracarensis revisio et ab omnibus naevis, qui progressu temporis in eum irrepserint, accurata emendatio. Ita enim haec Lusitanis gloria purior constabit, maiorque exorietur virtus salutis et sanctificationis in clerum populumque Ecclesiae Bracarensis, cui ab omnipotenti Deo, intercedente Deipara Immaculata, praecipua Lusitaniae Patrona, caelestium munerum amplissimam imploramus copiam.

Iam inter capita, quae in hac typica editione Breviarii Bracarensis, qualis e Typographia Nostra Vaticana prodiit, in melius mutata fuerunt ac praecipuam merentur laudem, peculiaris facienda est mentio non solum de adhibita constantius lectione sacrae Scripturae, quae pia consuetudo in Ritibus omnibus per feliciores aetates sancte servata est, deque introducta nova Psalterii dispositione, a Decessore Nostro Pio X per Constitutionem Apostolicam *Divino afflatu* praescripta; verum etiam de servandis normis a Sede Apostolica constitutis, ubi concurrunt vel

[1] Leo PP. X, in Bulla *Dum fidei constantiam animaeque devotionis affectum*, die 4 iunii 1514; et in alia diei 3 novembris eiusdem anni *Praeclarae devotionis et indefessum fervorem;* quibus accedunt plura alia Romanorum Pontificum documenta, decursu saeculorum in favorem et laudem Lusitaniae concessa.

occurrunt Officia, deque expunctis in parte historica Breviarii Bracarensis quibusdam narrationibus, quae, a rerum veritate vel a probata Ecclesiae Bracarensis traditione abhorrebant. Diligentissima autem cura, quae in edendo Breviario Bracarensi adhibita est, pariter impendatur oportet adornandae novae editioni Missalis aliorumque librorum liturgicorum. Hac autem in re optimum spiritum Cleri Bracarensis eiusque venerabilis Ecclesiae cum Romana Cathedra intimam coniunctionem perlibenter agnoscimus.

Edito iam novo Breviario, evanescit apud Clerum Bracarensem difficultas, qua hactenus laborabat, suo proprio utendi Ritu ob exemplariorum penuriam. Quare nunc plene fit satis sacerdotum votis ac desideriis, qualia in novissima Synodo Bracarensi expressa fuerunt: quae quidem vota probantes omnino ac rata habentes, hisce Nostris litteris praecipimus ac mandamus, ut omnes et singuli qui ad Horas Canonicas in Archidioecesi Bracarensi tenentur, proprio hoc Nostraque auctoritate reviso Breviario utantur. Quae precum liturgicarum unitas in universo venerabili Clero Bracarensi magis magisque accendat ac foveat spiritum illum orationis, quo animatos admiramur binos Archidioeceseos Urbisque Bracarensis inclytos Patronos, sanctos Petrum de Rates et Geraldum.

Haec vero edicimus, declaramus, sancimus, decernentes has Nostras litteras validas et efficaces semper esse ac fore; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, generalibus et specialibus, ceterisve quibusvis in contrarium facientibus. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae approbationis, decreti, concessionis, indulti et voluntatis infringere, vel ei, ausu temerario, contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicae millesimo nongentesimo decimo nono, pridie Idus Maii, die Octava Solemnitatis sancti Ioseph, sponsi beatae Mariae Virginis, Pontificatus Nostri anno quinto.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO
Ep. Portuen. et S. Rufinae
S. R. C. Praefectus.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Lodovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Ap., vol. XVIII, n. 24.

II

TREIENSIS

DE UNIONE DIOECESIS TREIENSIS CUM DIOECESI SANCTI SEVERINI

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Boni Pastoris, idest Iesu Christi Domini Nostri exemplum imitantes, Romani Pontifices omne semper adhibuerunt studium ad spirituale gregis Dominici bonum assequendum.

Quum autem emolumento gregi sit proximum habere pastorem, visum est expedire ut parva Treiensis dioecesis, quae hucusque regebatur ab Archiepiscopo Camerinensi, longitudine et difficultate viarum ab eadem dioecesi valde distante, regenda tribueretur proximo Episcopo Sancti Severini. Quapropter, decreto diei quartae novembris anni millesimi nongentesimi decimi tertii, S. Congregatio Consistorialis statuit ac decrevit ut regimen dioecesis Treiensis acciperet ac retineret ad nutum S. Sedis, donec aliter provideretur, Venerabilis Frater Adamus Borghini, Episcopus Sancti Severini.

Nunc, vero, spirituali Treiensium bono modo stabili prospicere cupientes, Nos, re mature perpensa, memoratam Treiensem dioecesim, Apostolicae potestatis plenitudine, in perpetuum coniungimus cum dioecesi Sancti Severini, ita scilicet, ut ambae iurisdictioni, regimini atque administrationi subsint unius eiusdemque Pastoris, qui proinde Episcopus Sancti Severini et Administrator Apostolicus Treiensis perpetuo nominabitur, salvis utriusque dioecesis iuribus ac privilegiis.

Episcopus in alterutra dioecesi residere poterit; officii tamen sui erit ita rem temperare, ut penes utramque, per notabile temporis spatium, iuxta rerum necessitatem, singulis annis commoretur.

Insuper, hac statuta Ecclesiarum unione, decernimus ut duplicis episcopalis mensae reditus idem Episcopus percipiat, isque ecclesiastica beneficia unius dioecesis promiscue sacerdotibus alterius dioecesis conferre possit.

Quoniam vero nunc Sancti Severini Ecclesia suo feliciter gaudet pastore, per has Apostolicas litteras decernimus ut Venerabilis Frater Adamus Borghini, hodiernus Sancti Severini Episcopus, Treiensis quoque Perpetuus Administrator Apostolicus evadat.

Praesentes autem litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum interest, vel interesse praesumant, auditi non fuerint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque conciliis editis, specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum dispensationibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, adhibeatur in iudicio et extra illud eadem prorsus fides, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si originaliter forent exhibitae vel ostensae.

Nemini ergo liceat quae hisce litteris Nostris unionis, decreti, derogationis et voluntatis statuta sunt infringere, vel eis, ausu temerario, contraire.

Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo, die vigesima mensis februarii, Pontificatus Nostri anno sexto.

O. Card. CAGIANO
S. R. C. Cancellarius.

✠ C. Card. DE LAI, *Ep. Sabinensis,*
Secret. S. Congreg. Consistorialis.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Lodovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Can., vol. XX, n. 56.

III

CATAMARCENSIS-SALTENSIS

DE DISMEMBRATIONE TERRITORII « DE LOS ANDES » A DIOECESI CATAMARCENSI AC DE EIUS UNIONE DIOECESI SALTENSI.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Semper Romani Pontifices, vel propria auctoritate, vel rogatu Ordinariorum dioecesum, diligentissime curaverunt ut, ob mutatas in aliqua regione rerum condiciones, aut ob alias iustas causas, circumscriptionum ecclesiasticarum limites opportune mutarentur, eo consilio ut spirituale Christifidelium bonum et religionis incrementum magis magisque promoveretur.

Cum autem Venerabilis Frater Barnaba Pietrabuena, hodiernus Episcopus Catamarcensis, nuper ab Apostolica Sede efflagitaverit ut territorium « de los Andes » nuncupatum, ipsius iurisdictioni obnoxium, Saltensi dioecesi aggregaretur, cumque iustae petitionis causae ex legitimo processu firmatae sint, accedente voto Ordinarii eiusdem dioecesis Saltensis, et Apostolico Nuntio in Republica Argentina suffragante; Nos, maiori animarum bono semper intenti, oblatis precibus obsecundare statuimus.

Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum interest, vel sua in hac re interesse praesumant consensu, praedictum territorium « de los Andes » cum omnibus et singulis in eo exsistentibus et commorantibus, a dioecesi Catamarcensi, Apostolicae potestatis plenitudine, per praesentes litteras separamus et avellimus, illudque dioecesi Saltensi aggregamus et addicimus. Volumus autem et mandamus ut documenta et acta omnia quae territorio « de los Andes » spectant, quum primum fieri poterit, ex archivio Curiae Episcopalis Catamarcensis extrahantur, et in archivio Curiae Episcopalis Saltensis reponantur.

Praesentes autem litteras et in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas,

perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contingerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Hisce itaque, ut supra, constitutis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus Venerabilem Fratrem Albertum Vassallo di Torregrossa, Archiepiscopum Titularem Hemesensem, in Republica Argentina Apostolicum Nuntium, ipsi tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemcumque alium in ecclesiastica dignitate constitutum, facto insuper eidem onere infra sex menses, a data praesentium litterarum computandos, ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi exemplar, authentica forma exaratum, exsecutionis peractae.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate constituti munitis, adhibeatur in iudicio et extra illud eadem prorsus fides, quae eisdem praesentibus adhiberetur, si originaliter forent exhibitae vel ostensae.

Nemini ergo liceat quae hisce litteris Nostris dismembrationis, subiectionis, decreti, commissionis, mandati, derogationis et voluntatis infringere, vel eis, ausu temerario, contraire.

Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae, apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo, die vigesima secunda mensis maii, Pontificatus Nostri anno sexto.

O. Card. CAGIANO,
S. R. E. Cancellarius.

✠ C. Card. DE LAI, *Ep. Sabinensis,*
Secret. S. Congreg. Consistorialis.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Lodovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc., vol. XIX, n. 7.

EPISTOLAE

I

AD R. D. ALOISIUM ORIONE, PARVI OPERIS A DIVINA PROVIDENTIA MODERATOREM, CUI, XXV SACERDOTII ANNUM CELEBRANTI, OB EIUS PRAECLARA PROMERITA GRATULATUR.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quamquam satis tibi putamus esse cognitum, quemadmodum Nos erga te affecti simus, occasioni tamen Nostri in te animi declarandi nolumus deesse, quam vicesimus quintus natalis affert sacerdotii tui. Nam, quoniam hoc totum aetatis spatium non tibi dumtaxat, sed, quod boni sacerdotis est, communi utilitati vixisti, nec nativae dioecesis finibus tuam de animarum salute continuisti curam, studens, quantum in te erat, perpetuo sanctae Ecclesiae emolumento, sane decet Nos ista diei faustitate, quae fructuosi tui laboris memoriam renovat, in primis gratulari. Idque libentes facimus, eo vel magis quod nihil tam est exploratum quam tua in hanc Apostolicam Sedem plena studii atque obsequii pietas et fides. Norunt omnes eam, quam et Decessori Nostro fel. rec. Pio X et Nobismet ipsis navasti operam, in duplici negotio ac perdifficili adhibitus, cum horribilis ille ad fretum Siciliense terrae motus evertisset omnia, et similem regio Marsica calamitatem accepisset. Scilicet, quae tibi tum data est facultas, si unquam alias, uberrima ad miseris opitulandum, ea tu, Deo adiuvante, sedulo usus es ac sapienter, ut omnino utriusque Nostrum vota et exspectationem expleveris. Tuum vero erit ex hoc Nostrae de te opinionis documento sumere animos, ut iam nunc vel maiore cum alacritate ad aliorum miserias sublevandas, divina Providentia confisus, incumbas. Confecto enim luctuosissimo bello, cum hominum necessitates omnis generis incredibilem in modum excreverint, immensus quidam est campus christianae caritatis, in quo tui similium actuosa virtus utilissime versetur. Nos autem, ad laetitiam istius solemnitatis augendam, tibi munusculum mittimus calicem sacrificalem; atque etiam ultro damus, ut Papalem benedictionem semel infra annum, sacro anniversario in singulis Sodalitatis tuae domibus peracto, praesentibus possis cum plenaria peccatorum venia, usitatis condicionibus lucranda, tribuere. Atque huius potestatis in urbe usurpandae commodum tempus mox erit, cum curialis nova aedes Sanctorum omnium

extra moenia, quam idem Decessor tibi in perpetuum gubernandam tradidit, fiet ut rite dedicetur. Ceterum pro fratribus suis minimis te laborantem numquam Christus Dominus omnipotenti auxilio suo destituet, cuius quidem auspicem itemque paternae benevolentiae Nostrae testem tibi, dilecte fili, et omnibus instituti tui vel sodalibus alumnisque vel fautoribus apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die II mensis aprilis MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. D. HENRICUM DEBOUT, PROTONOTARIUM APOSTOLICUM, CUIUS DE IOANNA DE ARC EDITOS LIBROS DILAUDAT.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod Ioanna de Arc summam apud ipsos homines consecuta est gloriam, honoribus ei sanctorum caelitum Apostolica Nostra auctoritate decretis, merito ante omnes gaudent, ut est consentaneum, qui Gallicae sunt nationis, cuius illa columen exstitit ac praeclarum ornamentum; sed praecipuo quodam iure tibi, dilecte fili, gaudere licet. Iam pridem enim te ad magnanimae Virginis vitam resque gestas illustrandas totum contulisti; et quae hisce annis, ut eius vel existimationem innocentiamque defenderes, vel excellentiam virtutum convinceres, scribendo exsecutus es, ea, cum gravem tibi apud doctos auctoritatem pepererint, tum magnum pondus habuerunt ad hanc eidem gloriam conciliandam. Itaque, cum illud tuorum scriptorum maximum opus nuper, tertio editum, ad Nos pietatis causa misisti, dubitare non debes quin rem Nobis gratissimam feceris. Nos igitur tibi de hoc ingenii, doctrinae laborisque tui munere gratulamur: quod ipsum cupimus in manus plurimorum veniat, ac molles solutosque saeculi corruptelis animos, oblato, praesertim foeminis, Puellae Aurelianensis exemplo, ad christianae vitae constantiam et dignitatem adhortetur. Auspicem vero divinorum munerum ac testem benevolentiae Nostrae, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, peramanter impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die V mensis iulii MCMXX, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

ORANENSIS

DISMEMBRATIONIS ET UNIONIS

DECRETUM

Ut facilius prospiceretur bono spirituali fidelium, qui in extrema parte meridionali suae dioecesis sparsim reperiuntur, R. P. D. Ludovicus Légasse, Episcopus Oranensis, SSmo Dño Nostro Benedicto PP. XV supplices preces porrexit ut memorata territorii pars a sua dioecesi distraheretur et Praefecturae Apostolicae Ghardaiensi uniretur. Porro Sanctitas Sua, cui nihil antiquius est quam ad maius fidelium bonum animum suum intendere, oblatis precibus benigne annuere dignata est. Quapropter de Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto quatenus opus sit quorum intersit vel sua interesse praesumant consensu, praesenti consistoriali decreto, partem meridionalem infra describendam dictae dioecesis, cum omnibus et singulis fidelibus ibi exsistentibus et commorantibus, ab ea in perpetuum separat atque avellit illamque Praefecturae Apostolicae Ghardaiensi unit atque coniungit; adeo ut fines dioecesis Oranensis in parte Australi posthac pertingant ad sequentem lineam quae lingua gallica ita describitur: « Depuis la frontière marocaine « Teniet-Sassi, jusqu'au point où l'Oued Falet se perd dans le Chott- « el-Chergui, elle coincide avec la limite sud du département d'Oran; « ensuite elle se dirige vers l'est (coupant la voie ferrée un peu au sud « du kil. 260) jusqu'à ce qu'elle rejoigne, au sud du Daïet-el-Kerch, la « lisière nord du Chott; elle suit cette lisière jusqu'à l'extrémité est du « Chott (près de Aïn-el-Keteïfa); après quoi elle suit une ligne droite « tirée de ce point jusqu'à celui où l'Oued Touil coupe la limite des « provinces d'Alger et d'Oran ».

Praesens decretum de mandato Sanctissimi perinde valeat ac si Apostolicae sub plumbo litterae expeditae forent; contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione vel derogatione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. C. Consistorialis, die 2 iulii 1920.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. tit. Caesarien., *Adsessor.*

II

COMACLENSIS

SEPARATIONIS DIOECESIS COMACLENSIS AB ARCHIDIOECESI FERRARIENSI

DECRETUM

Instantes supplicationes Apostolicae Sedi novissime factae sunt, ut dioecesis Comaclensis, per decretum huius S. Congregationis Consistorialis diei 29 decembris 1908 Ferrariensi coniuncta, denuo separaretur, quum in praesenti civitatis conditio melior evaserit et mensae episcopalis dos restituta sit et sufficiens Episcopi ac dioecesis sustentationi habeatur. Quae quum ita sint, SSmus Dominus Noster Benedictus PP. XV, re mature perpensa, de consensu R. P. D. Francisci Rossi, Archiepiscopi Ferrariensis necnon Episcopi Comaclensis, Apostolica auctoritate, fidelium Comaclensium votis benigne annuendum censuit, et opportunum ad rem decretum ab hac S. C. Consistoriali edi iussit. In cuius mandati exsecutionem, praesenti consistoriali decreto, valituro perinde ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae essent, memorata Comaclensis ecclesia ab archidioecesi Ferrariensi seiungitur, atque in pristinum statum, in quo erat ante unionem, cum proprio Episcopo restituitur; firmo ut in praesenti et usque ad novi Episcopi adventum et initam ab eo canonicam dioecesis possessionem, R. P. D. Archiepiscopus Ferrariensis eam regat et gubernet ut antea, qua Apostolicus Administrator. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 7 iulii 1920.

✠ C. Card. De Lai, Episc. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

III

DESIGNATIO ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 1594, § 2

Iuxta can. 1594, § 2, *Codicis Iuris Canonici* pro appellatione:

Rmus Archiep. Neapolitanus designavit Ordinarium Salernitanum.
» » Surrentinus, Ordinarium Amalphitanum.
» » Capuanus, Ordinarium Neapolitanum.
» » Neo-Eboracensis, Ordinarium Philadelphiensem.
» » Bonaërensis, Ordinarium Cordubensem in America.
» » Winnipegensis, Ordinarium Reginatensem.
» » Pisanus, Ordinarium Senensem.
» » Senensis, Ordinarium Pisanum.
» » Arborensis, Ordinarium Calaritanum.
» » Acheruntinus et Materanensis, Ordinarium Potentinum.
» » Quitensis, Ordinarium Bolivarensem.

DESIGNATIO ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE EPISCOPORUM SANCTAE SEDI IMMEDIATE SUBIECTORUM.

Vigore can. 1594 *Codicis Iuris Canonici* et art. V decreti *Conciliorum provincialium*, a S. C. Consistoriali editi sub die 15 februarii 1919, pro electione tribunalis secundae instantiae:

Rmus Archiep. Anconitanus designavit Ordinarium Senogalliensem.
» » Utinensis, Ordinarium Goritiensem.
» » Camerinensis, Ordinarium Anconitanum.
» » Spoletanus, Ordinarium Assisiensem.
» » Sipontinus, Ordinarium Barensem.
» Episc. Auximanus et Cingulanus, Ordinarium Anconitanum.
» » Aesinus, Ordinarium Anconitanum.
» » Rheatinus, Ordinarium Spoletanum.
» » Fulginatensis, Ordinarium Perusinum.
» » Nucerinus et Tadinensis, Ordinarium Perusinum.
» » Cortonensis, Ordinarium Florentinum.
» » Pientinus, Ordinarium Senensem.
» » Triventinus, Ordinarium Theatinum.

Rmus Episc. Pinnensis et Atriensis, Ordinarium Theatinum.
» » Fodianus, Ordinarium Barensem.
» » Tudertinus, Ordinarium Perusinum.
» » Placentinus, Ordinarium Mediolanensem.
Rmus Administrator Apostolicus Treiensis, Ordinarium Firmanum.
Rmus Abbas Ordinarius Montis Cassini, Ordinarium Capuanum.
» » » Ssmae Trinitatis Cavensis, Ordinarium Neapolitanum.

Quas designationes Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV approbare dignatus est.

Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 28 iunii 1920.

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

Decretis S. Congregationis Consistorialis, Ssmus Dominus Noster Benedictus Pp. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

18 iunii 1920. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Chersonensi praefecit R. D. Alexium Charost, hactenus episcopum Insulensem, quem deputavit in Coadiutorem cum iure futurae successionis Emi ac Rmi Dñi cardinalis Dubourg, archiepiscopi Rhedonensis.

— Cathedrali ecclesiae Insulensi R. P. D. Hectorem Raphaëlem Quilliet, hactenus episcopum Lemovicensem.

8 iulii. — Titulari episcopali ecclesiae Thagorensi R. D. Michaëlem de los Santos Diaz y Gomara, quem deputavit in Auxiliarem Emi ac Rmi Dñi card. Archiepiscopi Caesaraugustani.

9 iulii. — Metropolitanae ecclesiae Aquensi R. P. D. Mauritium Rivière, hactenus episcopum Petrocoricensem.

— Cathedrali ecclesiae Segobiensi R. P. D. Emmanuelem de Castro y Alonso, hactenus episcopum Iacensem.

10 iulii. — Cathedrali ecclesiae Cauriensi R. P. D. Petrum Segura Sáenz, hactenus episcopum Apolloniensem.

11 iulii. — Cathedrali ecclesiae Cordubensi R. P. D. Adulphum Perez y Muñoz, hactenus episcopum Pacensem.

24 iulii. — Metropolitanae ecclesiae Eborensi R. P. D. Emmanuelem Mendes de Conceiçao Santos, hactenus episcopum Portalegrensem, et iam designatum Coadiutorem mox defuncti archiepiscopi Eborensis.

V

NOMINATIO

SSm̃us D. N. Benedictus Pp. XV, decreto S. Congregationis Consistorialis, nominavit:

12 iunii 1920. — R. P. D. Ioannem Toner, episcopum Dunkeldensem, *Administratorem apostolicum dioecesis Glasguensis.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Decretis S. C. de Religiosis Ssm̃us Dn̄us Noster Benedictus Pp. XV:

20 iunii 1920. — Institutum Sororum a Sancto Ioseph Torontinensium, cuius domus princeps in ipsa civitate Torontinensi sita est, *laudavit.*

— Instituti Sororum Franciscalium a Sancto Georgio Martyre nuncupati, cuius domus princeps in dioecesi Osnabrugensi sita est, *Constitutiones definitive approbavit.*

— Instituti Sororum a Bono Samaritano nuncupati, cuius domus princeps in civitate Sydneyensi sita est, *Constitutiones approbavit, experimenti gratia, ad septennium.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

INSTRUCTIO

CIRCA ERECTIONEM QUASI-PAROECIARUM IN VICARIATIBUS ET PRAEFECTURIS APOSTOLICIS.

Cum a pluribus Vicariis et Praefectis Apostolicis huic S. Consilio Christiano Nomini Propagando dubia quaedam de quasi-paroeciis earumque erectione proposita fuerint; ad ea tollenda atque ad optatam in agendo uniformitatem inducendam, opportunum visum est sequentes tradere normas, fideliter et diligenter servandas.

1) Ea est sacrorum Canonum mens ut cuiusvis seu Vicariatus Apostolici seu Praefecturae territorium in distinctas partes dividatur, qua-

rum singulae determinatum populum, cum propria ecclesia et peculiari pastore, habeant (can. 216, § 2). Quare Vicarii Praefectique Apostolici eo tendere debent ut Missionem sibi concreditam ad hanc suscipiendam aptae constitutionis formam adducant, et, ubi iudicaverint ad eam divisionem procedi posse, id perficere non omittant.

2) Non praepropere tamen et inconsiderate urgenda est divisio, praesertim si ea quae necessaria sunt, praevideantur defutura (can. 1415, § 3). Prae oculis in primis habeant Vicarii et Praefecti Apostolici, in erigendis quasi-paroeciis, utilitatem animarum et quibus incrementis res catholica in suis regionibus adoleverit. Res hinc serio examinetur, audita, ad normam can. 302, Consiliariorum sententia, vel etiam praecipuorum Missionariorum in congressu adunatorum, prout in can. 303 statuitur.

3) Neque tamen necesse est aut suadendum ut tempus exspectetur quo totum Vicariatus vel Praefecturae territorium in quasi-paroecias dispertiri possit; pedetentim enim et per partes utiliter etiam proceditur, ita ut una pars in quasi paroecias dividatur, alterius partis divisione in opportunius tempus dilata.

4) Erectio quasi-paroeciae fiat per decretum Ordinarii, quo clare describantur territorii limites. Ubi vero practice hoc obtineri non possit, sufficit declarasse quae christianitates ad singulas quasi-paroecias pertineant. Decreto insuper statuatur quae sit ecclesia principalis quasi-paroeciae, nec non residentia quasi-parochi.

5) Huius decreti bina exemplaria conficiantur, quorum unum in archivo Vicariatus vel Praefecturae Apostolicae, alterum in novae erectae quasi-paroeciae actis adservetur.

6) Constituta quasi-paroecia, ipso facto oriuntur iura et obligationes quasi-parochi, quae a Codice iuris canonici sanciuntur (vid. praesertim canones 451, § 2, I; 454, § 4; 456; 456; 459; 461; 1356; 306; 462 et seq.).

7) In erectis quasi-paroeciis pro matrimoniorum celebratione attendatur oportet canonibus 1096 et 1095; in locis vero ubi ipsae constitutae non sunt, Missionarii censendi sunt cooperatores Vicarii vel Praefecti Apostolici, atque proinde cum licentia generali ab Ordinario concessa valide et licite adsistunt matrimoniis.

8) Similiter ex quasi-paroeciae erectione sequitur ut omnes ecclesiae, capellae vel oratoria, intra fines territorii quasi-paroeciae sita, subsidiaria habeantur et in eius ditione et dependentia maneant donec quasi-paroecialitatem consequantur vel a quasi-parochi cura exempta fuerint, ad normam can. 464.

9) Optimum demum consilium erit, divisione territorii in quasi-paroecias peracta, dispertiri quoque Vicariatum vel Praefecturam in aliquos

districtus qui plures quasi-paroecias comprehendant, prouti iam in aliquibus Vicariatibus laudabiliter factum est, ut ita etiam Vicariatus foranei adumbrentur atque aptius regimini et administrationi missionis provideatur (can. 217, 445 et seq.).

Ex aedibus S. C. Propagandae Fidei, die 25 iulii 1920.

G. M. Card. van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

C. Laurenti, *Secretarius.*

II

DESIGNATIO ORDINARII PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 1594, § 2

Iuxta can. 1594, § 2, Codicis Iuris Canonici pro appellatione:

Rmus Archiepiscopus Pondicheriensis in India designavit Ordinarium Kumbakoamensem.

Quam designationem Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV, die 5 februarii 1920, adprobare dignatus est.

III

NOMINATIO

Brevi apostolico nominatus est:

15 iulii 1920. — *Vicarius Apostolicus Insularum Salomonicarum Meridionalium* R. P. Aloisius M. Raucaz, e Societate Mariae.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

DECRETUM

QUO EDITIO VATICANA BREVIARII BRACARENSIS TYPICA DECLARATUR

Quum per Bullam *Sedis huius Apostolicae,* datam a Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV pridie Idus maias MCMXIX, approbata fuerit haec editio Breviarii Bracarensis, typis impressa Vaticanis, Sacra Rituum Congregatio de eadem editione statuit ac decernit:

Vaticana huius Breviarii editio pro typica habenda est, ad quam futurae impressiones omnino conformandae erunt, ita ut in iis nihil immutare fas sit, nisi quod a Sede Apostolica probatum vel indultum fuerit aut iniunctum. Quod si ab eadem Sancta Sede inducta fuerit variatio aliqua aut mutatio vel emendatio, sive in Sacrae Scripturae textu sive in Homiliis aut Lectionibus historicis, Breviario Bracarensi insertis, mutationes et emendationes in Ritu Bracarensi continuo adhibendae erunt, etsi venerandus ille Ritus non expressis verbis memoretur. Contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali mentione dignis.

Die 6 februarii 1920.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

LUGDUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI MARCELLINI IOSEPHI BENEDICTI CHAMPAGNAT, SACERDOTIS MARISTAE ET INSTITUTORIS CONGREGATIONIS PARVULORUM FRATRUM MARIAE.

Super dubio

An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Servi Dei Marcellini Champagnat integram peragrando aetatem, quae brevi potius unius et quinquaginta annorum conclusa fuit spatio, sedulo studioseque pervestiganti necessaria datum est invenire elementa, quibus conficiatur, christianas ab eodem Dei Famulo exercitas virtutes gradum illum, quem heroicum appellant, fuisse adeptas.

Hoc sane, quoddam veluti rei consectarium, ex ea praesertim visum est descendere, qua praeditus venerabilis Marcellinus erat animi comparatione, ut ad perfectiora quaeque cogitanda, capessenda et exsecutioni demandanda iugiter constanterque moveretur. Quumque ista inter

perfectiora, ceu valde proclive est intelligere, pondere et gravitate sua exstarent ea atque eminerent, quae ad peculiarem ipsius venerabilis Marcellini statum eiusque vitae institutum spectabant, factum exinde est, ut cunctis maxime, quae suae conditionis propria erant, perfunctus ille sit muneribus naviter sancteque; ea nimirum contentione, perseverantia et alacritate, quae aliorum sacerdotum aut religiosarum familiarum sodalium, etiam virtuose operantium, communem vivendi agendique praetergrediuntur modum; atque, hoc ipso, eam, qua nunc est opus, quaeque idcirco e proposito quaeritur, adstruunt manifestamque faciunt heroicarum virtutum probationem.

Revera, qui parumper animo reputaverit complexusque cogitatione fuerit quae nactus Dei Famulus sit temporum, locorum atque hominum adiuncta, facere profecto non poterit, quin venerabilem Marcellinum facile accenseat praeclaro illi sanctorum virorum agmini, quos dives in misericordia ideo excitasse visus est Deus, ut gravissima, quae non ita pridem immanis ille teterrimusque, octavodecimo exeunte saeculo, per Gallias desaeviens finitimasque regiones insectationis turbo religioni intulerat civilique reipublicae, valide curarentur vulnera et funditus sarcirentur damna. Magnum porro Lugdunense seminarium ingressus cum fuit Marcellinus, theologicis disciplinis operam daturus, alios inter, binos inibi, quadam non sine caelesti dispensatione, sortitus est condiscipulos; quorum unus Ioannes Baptista Vianney, qui, vix biennium, eum praeibat aetate; alter vero Ioannes Claudius Colin. Utque usu non raro venisse historia docet, brevi praefatos inter ephebos sanctaeque amicitiae foedere colligatos magna exorta est animorum coniunctio, eamque subsecuta quoque fuit mira consiliorum communio et societas, quorum id caput erat, ut, quantum in se haberent facultatis, totum assidue industrieque conferrent ad semetipsos parandos efficiendosque, quo magis fieri posset, minus indignos Christi Ecclesiaeque suae sacros administros. Quandoquidem tot immensitati ruinarum, quas ea cumulaverat, quae conquiescere tunc coeperat, adeo tristi celebritate insignis, universa publicarum rerum perturbatio et eversio, aptius consultiusque succurri nequiret, quam vitae christianae suprema instaurando principia, eisque minutam praecipue imbuendo plebem, maximeque catholicae fidei rudimentis erudiendo et informando teneras puerorum mentes.

Quo autem hisce, quae tam digna tamque tempori accommodata proposuerant sibi, large copioseque benediceret Deus, augustam Eiusdem Genitricem rati iure meritoque fuerunt praesentissimam sibi adhibendam esse conciliatricem; eapropter, suasore etiam seminarii rectore, qui eisdem se dedit itineris socium, ad Mariale sanctuarium, vulgo *de*

Fourvière, quod ea in regione et circum magno habebatur et habetur in honore, sunt peregrinati. Neque incassum fusae tunc fuerunt preces; has namque tanta ubertate fortunare dignatus est Deus, quantam qui proxime sunt subsecuti, amplissime ostenderunt eventus. Ephebus quippe ille Ioannes Baptista Vianney idem profecto est ac *Beatus Parochus vici Ars;* isto enim potius quam suimet proprio cunctis ipse evasit pernotus nomine; ob perarduum siquidem ab eo ad exemplum gestum curionis munus, nihil universo christiano populo iucundius et fructuosius procul dubio accideret, quam si eius Canonizationis causa fausto celerique gressu peroptatam suam maturaret metam. Ephebus vero alter Ioannes Claudius Colin idem et ipse est ac venerabilis Dei Servus *Ioannes Claudius Colin*, cuius nempe duodecim ante annos apud sacram rituum Congregationem inita quum fuerit Beatificationis causa, incoeptum nunc suum ipsa prosequitur cursum; quodque insuper minime est praetereundum, peculiari immo est notatione dignum, idem venerabilis Colin bene meritissimam instituit Congregationem *Societatis Mariae*, quae, prae ceteris, duobus magnopere suis gloriatur alumnis; Beato videlicet *Petro Aloisio Maria Chanel*, Oceaniae protomartyre, cuius pariter reassumptio obtenta est causae Canonizationis, et magni Lugdunensis seminarii olim ephebo simulque Beati Parochi vici Ars et venerabilis Colin condiscipulo, ad quem pertinet hodiernum hoc apostolicum Decretum: venerabili scilicet Marcellino Iosepho Benedicto Champagnat. Hic sane, qui venerabilis Colin lateri semper adstiterat eumque mirum in modum adiuverat in Congregatione fundanda Societatis Mariae, totus in eo postmodum fuit, ut, eodem probante et suadente Patre Colin, novam congregaret familiam *Parvorum Fratrum Mariae*, quippe qui laici quum essent cunctisque proinde soluti, quae secum ferant oportet sacerdotalia munia, liberius, constantius planeque unice vocationi suae, quae in una dumtaxat christiana puerorum institutione sita esse deberet, intendere possent. Neque in hoc venerabilem Dei Famulum vel minime falsum fuisse opinione sua, quum cetera deessent, insigni praeclaroque documento exstat mirifica novi Sodalitii propagatio, utpote quod, veluti sinapis granum, exiguo temporis fluxu, uberrimam adolevit in segetem suosque ad universum fere orbem opimos protulit fructus.

Cuncta haec plenam in lucem proferenda curarunt actores, cum super heroicis venerabilis Marcellini virtutibus, abhinc decennium, institutum impigre strenueque persecuti sunt iudicium, quodque tribus de more disceptationibus licuit absolvere; binas quippe, quae praehabitae iam fuerant, congregationes, antepraeparatoriam nempe et praeparato-

riam, subsecuta est Congregatio generalis, quae, die vigesima secunda superioris mensis iunii, coram sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV coacta fuit, in qua a Reverendissimo Cardinali Ianuario Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est dubium: *An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Marcellini Iosephi Benedicti Champagnat, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine suffragia ediderunt, quibus tamen laeto intentoque animo exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster iudicium Sibi prorogandum duxit, cunctisque qui aderant interim indixit preces ad caeleste lumen implorandum. Quod quidem praestitum quum fuerit, supremam Suam statuit edicere sententiam hodierna die Dominica VII post Pentecosten; ideoque, Sacro devotissime peracto, ad Vaticanas Aedes arcessiri voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Albanensem, causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Constare de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et Proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis venerabilis Servi Dei Marcellini Iosephi Benedicti Champagnat, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc Decretum publici iuris fieri et in acta sacrorum rituum Congregationis referri mandavit, quinto idus iulias anno MCMXX.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

QUEBECEN.

NULLITATIS MATRIMONII (LACROIX-SHINK)

Benedicto PP. XV feliciter regnante, pontificatus dominationis suae anno quinto, die 23 decembris 1918, RR. PP. DD. Ioannes Prior, Aloisius Sincero, Ponens *ex delegatione Praesidis turni, et Fridericus Cattani Amadori, Auditores de turno, in causa* Quebecen. - Nullitatis matrimonii *inter* Dionisiam Lacroix, *actricem appellatam, repraesentatam per legitimum procuratorem ex officio deputatum Sac.* Carmelum Conte, *advocatum, et* Gildam Shink, *instante pro appellatione Defensore Vinculi matrimonialis ex officio Curiae Quebecensis, atque interveniente et disceptante in causa Substituto Vinculi Defensoris ex officio nostri Tribunalis, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Dionisia Lacroix, vigesimum aetatis suae annum agens, quum in Gildae Shink famulatu esset, amore erga eum impulsa consilium coepit nuptias cum eo ineundi.

Quamvis vero eius Parochus studeret eam dissuadere ne nuberet viro, qui « allait probablement devenir fou, vu que déjà il faisait cer- « tains actes de folie », demoveri tamen e suo consilio non potuit, tum quia Dionisia Gildam amore, eoque, quantum ex actis coniicere licet, inhonesto prosequebatur, ita ut sibi videretur uterum gestare, tum quia instabant pro matrimonio Gildae parentes. Cum enim Gildas, vix ac priori uxore orbatus fuit, manifestae alienationis mentalis indicia edere coepisset, eius parentes sperabant coniugalis vitae instaurationem illius valetudini profuturam esse.

Matrimonium igitur celebratum fuit die 9 octobris 1899 in paroecia Sancti Michaëlis de Bellechasse, dioecesis Quebecensis. At, mense vix elapso a matrimonio celebrato, amentia Gildae brevi eo devenit, ut die 21 novembris includi debuerit in amentium asylo loci Beaufort.

Quum vero nulla spes sanationis supersit, Dionisia Lacroix Curiam Quebecensem adivit, ab ea petens declarationem nullitatis sui matrimonii, ob defectum consensus seu aptitudinis ad consentiendum viri amentis, instantia data 17 augusti 1917, et favorabilem sententiam tulit die 15 aprilis 1918.

Appellante vero Vinculi Defensore ex officio curiae Quebecensis, causa nunc definienda venit sub consueto dubio: *an constet de matrimonii nullitate in casu.*

Ius quod spectat. - Tum ex iure decretalium, cap. 24, *De Spons. et matr.*, ex communi doctrina ac constanti iurisprudentia canonica, tum ex ipso naturali iure, qui inepti sunt, et incapaces actus humani eliciendi, consentiendi nempe libere cum mentis advertentia ac cognitione, sunt inhabiles ad matrimonium, et si contrahant, matrimonium irritum est.

Ita porro sunt amentes, sive furore laborent, qui in decretalibus proprie *furiosi* appellantur, sive non, ideoque sint et appellentur communiter amentes vel mentecapti.

At non una est species, non unus est gradus amentiae.

Nam mentis insania dividitur in amentiam veram et propriam si quis circa omnia insaniat, et in dementiam, seu monomaniam si circa unam rem tantum vel alteram. Amentes per omnia et in omnibus sunt inhabiles, uti dictum est, ad matrimonium, sicut ad quemlibet actum humanum, ob defectum usus rationis. Dementes vero in his tantum quae ad dementiam ipsorum pertinent, aequiparantur amentibus. Gasparri, de matr. II, n. 884; Wernz ius decret. IV, n. 41; D'Annibale, I, n. 31, etc.

Tum amentes, tum praesertim dementes lucidis, ut aiunt, intervallis gaudere possunt, ideoque quaeritur num matrimonium celebratum ab amente in lucido intervallo validum sit, quae quaestio est facti potius quam iuris; videndum enim est utrum lucidum illud intervallum *apparens* tantum sit, ut aiunt, an *reale*. In dubio utrum matrimonium initum sit tempore amentiae an in lucido intervallo, censetur initum tempore amentiae si morbus sit suapte natura perpetuus, insanabilis ac desperatus, atque constet tum de amentia antecedenti, tum de consequenti, Sanchez, I, I disp. 8, n. 17. Gasparri, cit., etc.

Tandem amentia potest esse *subitanea*, ut si quis veluti uno ictu usum rationis amittat, vel alio ex morbo, aut *progressiva*, quam vocant. Dein in ipsa amentia progressiva, quae gradatim evolvitur, distinguendum est inter gradum evolutionis amentiae, et eiusdem manifestationem per signa et indicia. Haec indicia enim possunt esse aequivoca.

Circumspecte igitur hac in re procedendum est, atque videndum an ex factis, ex depositionibus testium, ex peritorum iudiciis in examine amentis et facti circumstantiis fundatis, concludendum sit amentem iam caruisse usu rationis sufficienti ad actum humanum quum matrimonium celebravit. S. Rota Buscoducen, coram Prior 15 maii 1915, et coram Decano Sebastianelli 7 ianuarii 1918.

Factum quod attinet. - Porro Gildas Shink die 9 oct. 1899 matrimonium contraxit, et die 21 mensis insequentis includi debuit in amentium asylo a S. Michaële Arc. dicto, ubi adhuc commoratur sine sanationis spe.

Iamvero doctores sub quorum cura fuit vix ac in asylo ingressus fuit, concordi sententia deponunt insaniam, qua Gildas Shink laborat, esse progressivam seu degenerativam, eamque initium habuisse duodeviginti menses ante ingressum in asylo. Ita doctor Albertus Marois, adiutor Directoris, seu *assistant-surintendant* hospitalis: « Gildas Shink « a été admis à l'Hopital St. Michel-Archange le 21 novembre 1899; « par conséquent il a commencé à cette date à être sous mes soins.... « Gildas Shink a été classifié comme étant atteint de folie des dégénérés.... « Cette maladie se développe lentement, et d'après les renseignements « que nous avons, la maladie datait de dix-huit mois, et d'ailleurs, dans « les symptômes présentés, dans les documents, rien n'indique une « affection récente aiguë, mais tout au contraire une affection qui s'est « développée lentement; est il de fait que, malgré un long internement, « l'individu représente encore les mêmes idées délirantes; sa maladie n'a « pas fait un progrès très sensible ». Doctor vero Ulricus Antonius Bélanger, medicus internus hospitalis: « J'ai commencé à donner des « soins médicaux à Gildas Shink après son entrée à l'Hopital vers le « 21 novembre 1899.... Dans la formule C, produite lors de l'admission « de Gildas Shink, on remarque que l'aliénation mentale dont souffrait « Gildas Shink, était considerée comme la première attaque; que les « premiers symptômes de cette attaque remontaient à dix-huit mois: « que ces symptômes se sont manifestés sous la forme de chagrins à la « suite de la mort de sa première femme; que le trouble mental du « malade se manifestait particulièrement sous l'illusion que tous les bâti- « ments, qui passaient sur le fleuve en face de sa demeure, lui appar- « tenaient; en outre on signalait que parfois Gildas Shink refusait de « manger, prétendant que les aliments étaient empoisonnés et on ajoutait « qu'un de ses frères avait été alcoolique, et était mort dans un asile.... « Gildas Shink souffrait de la maladie dite " folie des dégénérés „, ... « d'après les renseignements officiels, la maladie remontait à dix-huit « mois. La lenteur, dans le développement de cette maladie, depend des « cas présentés; chez un malade qui a des prédispositions, la maladie « peut se développer rapidement. Dans le cas de Gildas Shink, je crois « que la maladie s'est développée rapidement et a pris dès le debut, les « caractères de permanence ou d'acuité, qu'elle a actuellement. A l'épo- « que de son admission, on a constaté que la maladie était en pleine « évolution; elle n'a pas faite beaucoup de progrès depuis son entrée ».

In idem porro consentiunt, quoad naturam progressivam infirmitatis mentalis, ceteri doctores. Medicus enim Michaël Brochu, director seu *surintendant médical* hospitalis, qui Gildam primo inspexit anno 1903, deposuit: « Dans mon opinion, la très grande probabilité c'est que la « maladie s'est développée graduellement par une altération des idées « et la naissance ou la production d'illusions dans l'esprit du sujet, « plusieurs jours au moins, ou plusieurs semaines avant la maladie « confirmée.... Généralement (cette maladie prend) quelques semaines « ou quelques mois ». Doctor autem Simeon Balduc, qui Gildam cognovit ante suum matrimonium cum Dionisia: « Je ne puis pas dire quand ces « troubles ont commencé, je ne puis pas déterminer de temps, peut-être « quelques mois avant son mariage. Cette maladie a pris un certain temps; « elle s'est développée très lentement, peut-être pendant quelques an- « nées.... Il n'y a eu rien d'aigu dans le développement de la maladie ».

Quum igitur ex conspiranti sententia, eaque iurata, omnium medicorum, qui Gildam diversis temporibus inspexerunt aut cognoverunt, nullum dubium supersit Gildam ante ipsum matrimonium ea mentis infirmitate laborasse, qua nunc detinetur, quum nempe constet de amentia subsequenti et antecedenti, iure meritoque et amentia concomitans deducitur ex allatis per Card. Gasparri, loc. cit. etc.

Quinimo praesto sunt testimonia atque facta, et indicia ex quibus directe probatur Gildam suae mentis non fuisse tum ante matrimonium celebrandum, tum in ipsa celebratione matrimonii.

Primo quidem, ex concordi sententia doctorum Marois et Bélanger, excludendum est Gildam tempore matrimonii habere potuisse lucidum ut vocant intervallum, sufficiens ad valide contrahendum matrimonium ipsum. Ita doct. Marois: « A la date du mariage, dans l'état mental « d'alors de Gildas Shink, je n'admets pas la possibilité d'un intervalle « lucide suffisant pour accomplir un acte comme celui-là ». Et Bélanger: « Je ne crois pas (quod Gildas habere potuerit lucidum intervallum « sufficiens ad valide contrahendum), parce que les cas de maladie de « ce genre ne permettent pas de lucidité suffisante pour légitimer un « acte de cette importance ».

Porro Ioseph Shink, Gildae filius ex primo matrimonio, testatus est: « Mon père Gildas donnait des signes de folie depuis quatre mois envi- « ron quand il s'est marié avec Denyse Lacroix... Mon père faisait de « voyages, et voyait des choses étranges... Quand il voyait des bâtiments « sur le fleuve, il pensait que ces bâtiments lui appartenaient. Il allait « à St Michel et il disait qu'il y avait là de bateaux-dragueurs qui lui « appartenaient. Mon père m'en voulait aussi: il me disait que j'attirais

« des gens autour de la maison. Cette folie a commencé environ quinze « jour après la mort de sa première femme... Mon père n'était pas « capable de faire les actes de la vie civile. Il n'était pas capable d'ac- « complir des devoirs religieux à cause de sa condition mentale... Quand « mon père s'est marié avec Denyse Lacroix, mon opinion était que mon « père était complètement fou. Mes parents avaient la même opinion... ».

Item Georgius Turgeon: « J'ai remarqué un dérangement dans ses « facultés mentales environ six mois ou un an avant son mariage avec « Denyse Lacroix... Lorsque Gildas était fou, il attelait son cheval et « se rendait aux chantiers Gilmour à la Pointe Lévis et il disait que « tout ce qu'il y avait là, lui appartenait... Quelques mois avant son « mariage avec Denyse Lacroix, je ne crois pas que Gildas Shink pou- « vait administrer ses biens, ni faire les actes de la vie civile... Je ne « pense pas que Gildas Shink pouvait contracter un mariage valide ».

Item Honoratus Journeau: « La première fois que j'ai constaté un dé- « rangement dans les facultés mentales de Gildas Shink, ce fut à la mort « de sa première femme; il parlait avec M. Auguste Charrier, et il riait « d'une façon qui me faisait croire qu'il n'était pas bien... Quand il voyait « de navires sur le fleuve, Gildas Shink disait que ces navires lui appar- te- « naient... Quelques mois avant son second mariage, je ne le considerais « pas capable d'administrer ses biens ni de faire des actes de la vie civile... « Gildas Shink n'avait pas assez d'esprit pour se marier validement ». Et Adelardus Turgeon: « Avant son mariage avec Denyse Lacroix, il y avait « à peu près six mois que Gildas Shink n'était pas bien... Quelques « mois avant son mariage, Gildas Shink n'était pas capable de faire « les actes de la vie civile... Je ne le croyais pas capable de se marier ».

Quoad diem vero celebrationis matrimonii, medicus Balduc testatus est: « J'ai rencontré Gildas Shink quelque temps avant son second ma- « riage: j'ai causé avec lui; je sais qu'il a été veuf, mais je sais bien com- « bien de temps. Je suis allé chez lui: j'ai eu des conversations avec lui. « Il est venu chez moi et il avait des idées excentriques sur certains « sujets. Ainsi, j'ai eu une conversation avec lui; il attendait, disait-il, un « bâtiment qui devait venir de l'Angleterre... Je me rappelle que lorsque « Gildas Shink est venu se marier avec Denyse Lacroix il était com- « plètement " hors de gonds „... A l'époque de son mariage, c'est-à-dire « le 9 octobre 1899, je n'ai pas examiné Gildas Shink, mais par les « conversations que j'avais eues avec lui auparavant, et, en le voyant « venir ainsi se marier vêtu avec un habit de travail, j'ai conclu qu'il « était fou ». Et Narcisus Roy: « Gildas Shink était certainement fou et « troublé; il l'était depuis environ un an. Pendant la célébration du

« mariage Gildas Shink n'a rien fait d'étrange; mais après le mariage, « dans la sacristie Gildas Shink a manifesté des signes de démence en « voulant se sauver et ne pas signer les registres. Gildas disait que ce « n'était pas nécessaire de signer, il était marié et c'était suffisant. Sur » les instances très fortes de Mr l'Abbé Bureau, curé de Saint-Michel « et de mon père, Narcise Roy, sacristain, Gildas Shink s'est décidé de « signer. En arrivant à la sacristie, Gildas Shink avait l'air fou et por- « tait un costume des plus négligés ». Eadem porro, saltem quoad substantiam, confirmant Ioseph Shink et Honoratus Journeau.

Nec obstant ea quae egregius Substitutus Vinculi Defensoris opponit, nempe Gildam, etsi in imaginatione laesum, habitualiter tamen se bene habuisse, in communibus bene loquutum fuisse, ac quae humanae vitae sunt ordinaria bene gessisse, atque ex testimonio Parochi Bernier capacem fuisse vendendi aut emendi etc.

Ne enim repetamus ea quae supra disseruimus, ex actis constat Gildam in rebus gravioris momenti mentis compotem non fuisse, et ea quae lucida intervalla vocantur, in Gilda potius fuisse opinata et fucata, quam vera. Ita medicus Balduc: « D'une manière habituelle, Gildas « répondait bien dans les choses ordinaires; mais si on l'interrogait sur « des choses importantes, il déraisonnait ... ». Id porro fiebat etiam postea, quando actum est de eo includendo in amentium asylo, ut testatur ipse Balduc: « Quand j'ai examiné Gildas Shink, je me suis basé « sur sa conversation troublée. Gildas Shink n'était pas complètement « fou ou idiot. Quand je lui posais des questions élémentaires, il répon- « dait assez bien, comme les autres fous. Mais sur certains sujets, il « pouvait parler d'une manière sensée. Quand on lui parlait d'affaires « sérieuses, alors il déraisonnait et parlait de ses spéculations ».

Ceterum etiam nunc potest, ut testatur doctor Brochu « faire encore « des actes suivis pour certaines choses matérielles, certains soins maté- « riels, qu'il fait assez régulièrement bien », quin tamen concludi possit eum dumtaxat extenuationem mentis pati, non autem amentem esse.

Nec officit quod doctor Balduc dixerit Gildam non fuisse « complè- « tement fou ou idiot », et non potuisse neque affirmare neque negare eum valide contraxisse matrimonium. Nam ipse doctor Balduc iam concluserat Gildam die celebrationis matrimonii suae mentis non fuisse: « j'ai conclu qu'il était fou ». Quod autem valide necne contractum fuerit, matrimonium, iudicis non medici est pronunciare.

Quoad vero lucida intervalla ante matrimonii celebrationem, ea fuisse fucata non vera confirmant testes. Ita Georgius Turgeon: « Avant « son mariage, Gildas Shink raisonnait assez bien quand il se trouvait

« avec des étrangers. Cette lucidité ne durait pas longtemps: pendant « cinq au six minutes il raisonnait comme avant sa maladie: immédia- « tement après il commençait à déraisonner ». Honoratus Journeau: « Avant son mariage, quand on abordait Gildas Shink pour converser, « ses premières paroles étaient sensées, puis de suite il se mettait à « divaguer ». Et Adelardus Turgeon: « Avant son mariage, quand Gildas « Shink se trouvait surpris, il parlait d'une manière sensée, mais il se « mettait à déraisonner immédiatement ».

Nec relevat quod parochus Bernier putaverit Gildam capacem valide contrahendi matrimonium. Id enim arguebat ex eo quod Gildas: « con- « duisait bien sa maison, ses affaires; il travaillait bien à sa ferme... il « était capable de vendre ou d'acheter d'une manière intelligente ». Nam ut praetermittamus ea quae supra disseruimus de capacitate complendi materialiter quaedam acta minoris momenti, ut sunt acta supra recensita emptionis eorum, quae ad culturam sui agri pertinebant, et venditionis fructuum agri sui, prout fatetur ipse parochus: « c'était un tout « petit commerce », veram et propriam capacitatem explendi humano modo actus civiles in Gilda denegant quamplures testes supra relati, ut Adelardus Turgeon, Georgius Turgeon et Honoratus Journeau, qui significanter testatus est: « Quelques mois avant son second mariage, « je ne le considerais pas capable d'administrer ses biens, ni de faire « des actes de la vie civile. Gildas Shink vendait ses produits: je ne le « trouvais pas capable de faire une administration responsable ».

Constat igitur Gildam Shink suae mentis non fuisse quum matrimonium contraxit, ideoque invalide contraxisse.

Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, decernimus, declaramus et sententiamus *constare de matrimonii nullitate in casu*, seu ad propositum dubium respondemus: *Affirmative.*

Quare mandamus Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, ad normam lib. IV, tit. XVII, *Codicis Iuris Canonici.*

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 23 decembris 1918.

Ioannes Prior.

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Ponens.*

Fridericus Cattani-Amadori.

Ex Cancellaria S. R. Rotae, die 18 feb. 1919.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

ACTA OFFICIORUM

SECRETARIA STATUS

EPISTOLA

AD GULIELMUM S. R. E. CARD. VAN ROSSUM, S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE PRAEFECTUM, CIRCA PONTIFICIUM OPUS A S. PETRO APOSTOLO PRO CLERO INDIGENA IN SACRIS MISSIONIBUS EFFORMANDO.

Emo e Revmo Signor mio Ossmo,

Non ho d'uopo dire a V. E. quanto il Santo Padre abbia a cuore la formazione del clero indigeno, che sia capace di coprire man mano i vuoti immensi dello scarseggiante numero dei Missionari e raccolga più larga messe di conversioni mercè un più facile adito negli animi degli infedeli, con i quali ha comune la patria, la lingua e l'indole. Egli è perciò che, fin dal 28 maggio dello scorso anno, Sua Santità si era degnata disporre che io inviassi una lettera al Direttore Generale della Santa Infanzia per esprimere a quella benemerita Opera un elogio e un incoraggiamento augusto.

Un elogio per gli annui sussidi che l'Opera della Santa Infanzia suole erogare per mantenere in Seminario alcuni dei fanciulli da essa salvati, che diano serio affidamento di essere chiamati al sacerdozio: un incoraggiamento a continuare, con intensificato ardore, in questa ardua via, la cui meta è certo di grandissima importanza per la propagazione del Santo Vangelo.

All'uopo raccomandavo al Direttore di chiedere esplicitamente l'obolo dei soci della Santa Infanzia anche per questo santo scopo; e onde affluissero più copiosi i sussidi, avevo il piacere di inviargli con la stessa lettera il dono generoso di cinquantamila lire, con cui il Santo Padre si degnava incoraggiarne l'iniziativa.

Monsignor De Teil, Direttore Generale della Santa Infanzia, si mostrò ben felice di questo incarico, ed espresse al Santo Padre la sua profonda riconoscenza per il più vasto campo di apostolato che la

fiducia pontificia apriva all'opera della Santa Infanzia. Se non che l'opera della formazione del clero indigeno è ora venuta ad assumere un'importanza essenziale nel piano missionario tracciato dall'Enciclica del 30 novembre scorso *Maximum illud.*

Non potendo quindi la Santa Infanzia attendervi ormai da sola con premura, ampiezza ed intensità di azione, senza venir meno al suo scopo primario, il Santo Padre, d'accordo con Monsignor De Teil, è venuto nella determinazione di affidare all'Opera di San Pietro Apostolo, già sorta con questo scopo, l'incarico di raccogliere sussidi in tutto il mondo per il fine sopradetto, e di provvedere con essi, sotto la dipendenza della Sacra Congregazione di Propaganda Fide, all'educazione e alla formazione del clero indigeno delle Missioni.

Ciò posto, Sua Santità mi incarica di trasmettere qui unite all'Eminenza Vostra Revma le cinquantamila lire che erano già state inviate alla Santa Infanzia, affinchè figurino come prima offerta pontificia alla importantissima Opera di San Pietro Apostolo.

L'Eminenza Vostra conosce quali voti ardenti l'Augusto Pontefice nutra nel Suo cuore di Vicario di Gesù Cristo perchè l'Opera di San Pietro si organizzi e si sviluppi quanto prima in ogni diocesi, mettendosi così in grado di concorrere col desiderato successo alla formazione del clero indigeno. Sua Santità invoca sull'opera provvidenziale una particolarissima assistenza divina, ed imparte di gran cuore ai direttori, ai soci, ai benefattori tutti dell'Opera di San Pietro Apostolo e specialmente all'Eminenza Vostra l'apostolica benedizione.

Nella fiducia che l'esempio e il desiderio del Santo Padre suscitino nei cattolici di tutto il mondo una nobile gara di carità e di apostolato intorno all'Opera di San Pietro, mi onoro professarmi con profonda venerazione

di Vostra Eminenza Revma

Dal Vaticano, li 10 giugno 1920.

Umilmo, Devmo servitor vero
P. Card. Gasparri.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE CONCISTORIALE

AVVISO

Per norma del Clero, si fa noto che il sacerdote Onofrio Cassarà della Diocesi di Mazzara del Vallo, ma da parecchi anni senza il consenso del Vicariato residente in Roma, non è per niente autorizzato dalla S. Congregazione Concistoriale ad esercitare l'ufficio di Agente ecclesiastico.

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 8 Luglio 1920, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati Officiali e dei Consultori teologi, componenti la S. Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal Ven. Servo di Dio Antonio Maria Claret, arcivescovo di S. Giacomo di Cuba, poi di Traianopoli, Institutore della Congregazione dei Missionari Figli dell'Immacolato Cuore di Maria Vergine.

Martedì 27 Luglio 1920, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Revmi Signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Andrea Beltrami, Sacerdote della Pia Società Salesiana;

2) Intorno al dubbio: Se la festa di S. Efrem Siro, con il titolo di Dottore, debbasi estendere alla Chiesa Universale insieme all'Officio e Messa propria.

3) Intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Giovanni Duns Scoto, Sacerdote professo dei Frati Minori, da tempo immemorabile venerato con il titolo di Beato o Santo.

4) E parimenti intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Corrado da Parzhan, Laico professo Cappuccino.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

1 luglio 1920. Il Rev. Sac. D. Giuseppe Zaccarella, *Minutante della Segreteria di Stato (Sezione Affari Ordinari).*

» » » L'Emo sig. Card. Antonio Vico, *Protettore della Società di Maria Riparatrice.*

» » » L'Emo sig. Card. Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte, *Protettore delle Suore di S. Filippo Neri, aventi la Casa Madre a Sarrià (Spagna).*

3 » » L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *Protettore delle Terziarie di S. Francesco d'Assisi e dell'Immacolata Concezione, aventi la Casa Madre a Valencia (Spagna).*

5 » » Mons. Giovanni Battista Vallega, *Uditore di Nunziatura di prima classe.*

13 » » L'Emo sig. Card. Antonio Vico, *Protettore delle Serve di Maria.*

17 » » L'Emo sig. Card. Augusto Silj, *Protettore delle Figlie di Maria Immacolata di Reggio Calabria.*

26 » » Il Rmo P. Lorenzo di S. Basilio dei Carmelitani Scalzi della Provincia Romana, *Consultore della S. Congregazione del S. Offizio.*

27 » » L'Emo sig. Card. Teodoro Valfrè di Bonzo, *Protettore dell'Istituto delle Pie Signore dette della Casa di Nazareth, in Milano.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

27 giugno 1920. Mons. Carlo Garcia Irigoyen, vescovo di Trujillo.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

7 aprile 1920. Mons. Antonio Hillebrand, dell'archidiocesi di Oregon.

11 giugno » Mons. Francesco Saverio Ross, della diocesi di S. Germano di Rimouski.

16 » » Mons. Cesare Boccoleri, della diocesi di Chiavari.

20 » » Mons. Patrizio J. Hartigan, dell'archidiocesi di Kingston.

20 giugno 1920. Mons. Eugenio Olaez, della diocesi di Leon nel Messico.
6 luglio » Mons. Giorgio Kaupert, della diocesi di Brooklyn.
15 » » Mons. Giacomo Garrote y Amigo, della diocesi di Avana.

Prelati Domestici di S. S.:

11 giugno 1920. Mons. Romualdo Filippo Sylvain, della diocesi di S. Germano di Rimouski.
» » » Mons. Carlo Alfonso Carbonneau, della medesima diocesi.
28 » » Mons. Giovanni Healy, dell'archidiocesi di Adelaide.
30 » » Mons. Francesco Saverio Arato, della diocesi di Teggiano.
3 luglio » Mons. Federico Lech, della diocesi di Lussenburgo.
5 » » Mons. Francesco Morelli, della diocesi di Aquino.
7 » » Mons. Luigi Sepúlveda, della diocesi di Leon nel Messico.
» » » Mons. Michele Gabriele Flannerj, della diocesi di Brooklyn.
» » » Mons. Giacomo I. Coan, della medesima diocesi.
» » » Mons. Felice Turchetta, della diocesi di Pontecorvo.
9 » » Mons. Antonio Cimmino, dell'archidiocesi di Napoli.
12 » » Mons. Enrico Perez Serantes, della diocesi di Cienfuegos.
15 » » Mons. Amedeo Lercaro, dell'archidiocesi di Genova.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell' Ordine Piano:

2 luglio 1920. Al sig. Michele Lasso de la Vega, dell'archid. di Siviglia.
31 » » Al sig. marchese Luigi Antici Mattei, esente della Guardia Nobile Pontificia.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

20 luglio 1920. Al sig. barone Ottone De Ritter De Gruenstein, Ministro di Baviera presso la S. Sede.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 giugno 1920. Al sig. marchese Giulio Negrone, dell'archid. di Genova.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

25 giugno 1920. Al sig. cav. Salvatore Parisi, di Roma.
9 luglio » Al sig. conte Carlo Olivieri de Vernier, dell'archidiocesi di Torino.

12 luglio 1920. Al sig. Pietro Van Zuylen, già segretario della Legazione del Belgio presso la S. Sede.

» » » Al sig. conte Pio Ranuzzi de Bianchi, dell'archidiocesi di Bologna.

20 » » Al sig. avv. Pasquale Baldi, di Roma.

31 » » Al sig. conte Carlo Flacchi, cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

» » » Al sig. nobile Francesco Alessandroni, cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

» » » Al sig. marchese Carlo Sacripante, cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

» » » Al sig. marchese Ignazio Honorati, cadetto della Guardia Nobile Pontificia.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 giugno 1920. Al sig. Fernando Angelucci, di Roma.

26 » » Al sig. Agostino Diorio, di Roma.

29 » » Al sig. Andrea Chiocca, di Roma.

5 luglio » Al sig. Federico I. Smith, dell'archidiocesi di S. Andrea ed Edimburgo.

6 » » Al sig. Martino A. Metzner, della diocesi di Brooklyn.

» » » Al sig. Giuseppe I. Keany, della medesima diocesi.

» » » Al sig. Tommaso E. Murray, della medesima diocesi.

» » » Al sig. Giovanni E. Baxter, della medesima diocesi.

8 » » Al sig. prof. Augusto Morelli, di Roma.

9 » » Al sig. Felice Fighiera, della diocesi di Nizza.

14 » » Al sig. Guglielmo Giovanni M. Marcelis, di Rotterdam.

17 » » Al sig. Emilio Bailly, dell'archidiocesi di Reims.

19 » » Al sig. dott. Giuseppe Reynders, di Bruxelles.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

26 giugno 1920. Al sig. Andrea Sellini, aiutante sott'ufficiale della Guardia Palatina d'onore.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

4 giugno 1920. Al sig. Cristiano Thierry Schuller de Peursum, già Segretario della Legazione di Olanda presso la S. Sede.

25 » » Al sig. cav. Pietro Buttarelli, già capitano della Guardia Palatina d'onore.

» » » Al sig. cav. Ettore Mascari, già capitano della Guardia Palatina d'onore.

25 giugno 1920. Al sig. cav. Pietro Morgante, già capitano della Guardia Palatina d'onore.
26 » » Al sig. cav. Guglielmo Franchi, di Roma.
20 luglio » Al sig. Giuseppe Grazioli, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

25 giugno 1920. Al sig. Antonio Candoli, di Roma.
26 » » Al sig. Leonardo Frenguelli, custode del Museo Vaticano.
» » » Al sig. Ettore Piersanti, custode del Museo Vaticano.
1 luglio » Al sig. Giovanni M. Mac Cabe, della diocesi di Superior.
2 » » Al sig. Apostolo Perpignani, di Volo in Tessaglia.
» » » Al sig. Pericle Apostolides, di Volo in Tessaglia.
» » » Al sig. Giulio Cesare Vianelli, di Larissa in Tessaglia.
» » » Al sig. Giovanni Emanuele Robles, della diocesi di Leon.
12 » » Al sig. Remo Danesi, di Roma.
» » » Al sig. Giuseppe Danti, di Roma.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

20 marzo 1920. Mons. Giovanni Oliveira Mattos, della diocesi di Guarda.
15 giugno » Mons. Nicola Leone, dell'archidiocesi di Napoli.
26 » » Mons. Giuseppe Assom, dell'archidiocesi di Torino.
» » » Mons. Guglielmo J. Maguire, della diocesi di Brooklyn.
» » » Mons. Enrico J. Zimmer, della medesima diocesi.
» » » Mons. Giacomo J. Corrigan, della medesima diocesi.
» » » Mons. Giovanni Mossa, dell'archidiocesi di Torino.
30 » » Mons. Michele Carriero, della diocesi di Ostuni.
12 luglio » Mons. Stefano Madarász, dell'archidiocesi di Strigonia.
» » » Mons. Michele Török, della medesima archidiocesi.
13 » » Mons. Paolo T. Noya, della diocesi di Cienfuegos.
15 » » Mons. Luigi A. Mena, dell'archidiocesi di S. Domingo.
» » » Mons. Virgilio Molfino, dell'archidiocesi di Genova.
17 » » Mons. Ernesto Filippi, della diocesi di Poggio Mirteto.

24 luglio 1920. Mons. Ugo Aiuti, della diocesi di Urbino.
» » » Mons. Odoardo Petrangolini, della medesima diocesi.
26 » » Mons. Giuseppe Kubiza, della diocesi di Gurk.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerarii di S. S.:

7 giugno 1920. Il sig. marchese Carlo de Lara y Guerrero, della diocesi di Madrid Alcalá.
» » » Il sig. marchese Enrico de Lara y Guerrero, della medesima diocesi.
» » » Il sig. marchese Giuseppe Romero Lerroux y Juseu, della medesima diocesi.
» » » Il sig. Ramon Pidal, Lobatón, Rebollo y Aranda, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.

26 giugno 1920. Mons. Angelo De Theo, della diocesi di Foggia.
28 » » Mons. Sebastiano Thill, dell'archidiocesi di Colonia.
12 luglio » Mons. Sebastiano Felici, dell'Abazia di San Paolo fuori le mura.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Sopr. di S. S.:

15 luglio 1920. Il sig. Gervasio Elwes, della diocesi di Northampton.
23 » » Il sig. Ladislao Jaroszyński, della diocesi di Luceoria e Zytomierz.
» » » Il sig. Sigismondo Czerwiński, della medesima diocesi.

NECROLOGIO

30 giugno 1920. Mons. Fabiano Landi, vescovo titolare di Thenaro, vicario apostolico dell'Hu-Pè occiduo-settentrionale.
— *luglio* » Mons. Francesco Plancarte y Navarrete, arcivescovo di Linares (Messico).
14 » » Mons. Augusto Edoardo Nunes, arcivescovo di Evora (Portogallo).
27 » » Mons. Tommaso Nörber, arciv. di Friburgo di Brisgovia.